

Δέρμα ζώου: Ἄσμ.

Ζευγὰς ζευγάριν ἔκαμνε ἔς τοὺς κάμπους, ἔς τὸ λιβάδι,
ἄλοτρον εἶχε καρυδῆά, τὸ ζυὸς του κυπαρίσσι,
τό 'ν-νί του ἦτ' ἀτσάλινο, λουριὰ του ἀπὸ βύρσι.

βυσσινάδα ἡ, κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βύσσινο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (II).

Ποτὸν παρασκευαζόμενον διὰ βρασμοῦ βυσσίνου μετὰ
ζαχάρεως.

βυσσινᾶτο τό, ἁμαρτ. βυσσινᾶτο Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ἐπιθ. βυσσινᾶτος.

Γλύκυσμα παρασκευαζόμενον ἀπὸ βύσσινον.

βυσσινεᾶ ἡ, βυσσινεᾶ Αἰγιν. Μέγαρ. Πελοπ.
(Λεῦκτρ. Μάν.) βυσσινεᾶ Δ.Κρήτ. βυσσινεᾶ πολλαχ.
βυσσινεᾶ Α.Κρήτ. βυσσινεᾶ Εὐβ. (Ἀκρ.) Λέσβ. Μακεδ.
(Βλάστ.) Σκῦρ. Στερελλ. (Ἀράχ.) βυσσινεᾶ Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βύσσινο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-εᾶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ δένδρον κέρασος ἢ ὄξινο (cerasus acida) τῆς τά-
ξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae). [* *]

βυσσινεούδα ἡ, ἁμαρτ. βυσσινεούδα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυσσινεᾶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ούδα.

Ἡ μικρὴ βυσσινεᾶ.

βυσσινίς ἐπίθ. σύνηθ. βυσσινίς πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
Θηλ. βυσσινεᾶ σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βύσσινο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίς.

Ὁ ἔχων χρῶμα βυσσίνου πολλαχ.: Χρῶμα βυσσινί.
Φόρεμα - φουστάνι βυσσινί || Ποίημ.

*Τί ὥραϊος! τὸν θυμοῦμαι, ἀστροβολοῦσε
καβάλλα ἔς τὸ φαρί του, βυσσινεᾶ
φέρμελη χρυσοκέντητη ἐφοροῦσε,
γιορτανάμα ἀπὸ Βενέτικα φλουριὰ*

ΜΜαλακάς. ἐν Ἀνθολογ. ΗΑποστολίδ 221.

βύσσινο τό, κοιν. βύσσ'νο Στερελλ. (Δεσφ.) Σκῦρ.
βύσσ'νον βόρ. ἰδιωμ. βύσσ'νον Λέσβ. (Πάμφιλ.) βύσ-
σινε Τσακων. βύσσινε Καπ. (Ἀραβάν.) φύσσινο Καπ.
(Σιλ.) δύσσ'νο Θάσ. φύδ'νᾶ ἡ, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. βύσσινος οὐσιαστικοποιηθέντος διὰ
τὸ σχῆμα κατ' ἐξοχήν. Ὁ τύπ. φύδ'νᾶ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ
Τουρκ. *fışın e*, ὃ ἐκ τοῦ Ἑλλην. βύσσινος. Ἰδ. GMeyer
Etym. Wört. Alb. Spr. 473 - 474.

Ὁ καρπὸς τῆς βυσσινεᾶς. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βύσσ'νο
καὶ ὡς τοπων. Μακεδ.

βυσσινοβαμμένος ἐπίθ. ΓΞενοπ. Μυστικ. Βαλέρ. ζ'

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βυσσινίς καὶ τοῦ βαμμένος, μετοχ.
τοῦ ρ. βάφω.

Ὁ βαμμένος διὰ χρώματος βυσσίνου: Ἡ σάλα εἶχε
δλόγυρα ξύλινους πάγκους βυσσινοβαμμένους.

βυσσινοκίτρινος ἐπίθ. ΓΞενοπ. Τὸ Ζακυνθ. Μαν-
τήλ. 50.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. βυσσινίς καὶ κίτρινος.

Ὁ ἔχων χρῶμα βυσσινί καὶ κίτρινον: Βυσσινοκίτρινο
στοματάκι.

βυσσινοκόκκινος ἐπίθ. ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 103.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. βυσσινίς καὶ κόκκινος.

Ὁ ἔχων χρῶμα βυσσινί καὶ κόκκινον: Τοῦ ἀρχιφύ-
λακα ἡ λοκαμένη μορφή ἐφάνηκε κάτον ἀπὸ τὸ βυσσινο-
κόκκινο φέσι του.

βυτίνα ἡ, Ἀθην. Εὐβ. (Κύμ.) Θήρ. Ἰκαρ. Κύθηρ.
Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Ναύστ. Ρόδ. Σίφν. Σύμ.
Σῦρ. Τήλ. Χίος—Λεξ. Περιδ. Βυζ. Πρω.Δημητρ. β'τίνα
Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιπούπ.) Θράκ. (Κομοτ.) Λέσβ.
(Ἀγιάσ. Πλομάρ.) Μακεδ. (Μελέν. Σέρρ.) Σάμ. Σκόπ.
Σκῦρ. Στερελλ. (Ἀράχ. Δεσφ. Τοπόλ.) φ'τίνα Εὐβ. (Αἰδηψ.)
Θεσσ. (Ἀϊβάν.) Λέσβ. (Μυτιλήν. Πάμφιλ.) Μακεδ. (Ἀρν.
Χαλκιδ.) Σάμ. Σκόπ. β'κίνα Τήν. βουτίνα Εὐβ. (Κύμ.)
Ἡπ. Θεσσ. Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Μύκ. Πάρ. Σέριφ. Στε-
ρελλ. (Ἀμφ.)—Λεξ. Αἰν. Βλαστ. 287 γυτίνα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βυτίνη Ἰδ. Ἡσυχ. ἐν λ. Πβ.
Εὐστάθ. 1163,31 «ταριχευτικὸς βίκος . . . ὃν βύτιναν οἱ
κοινολεκτοῦντές φασι». Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Πήλινον ἀγγεῖον διαφόρου μεγέθους καὶ ποικίλου
ἀνοίγματος καὶ χωρητικότητος χρησιμεῖον πρὸς ἐναπό-
θεσιν τροφῶν ἢ ὕδατος, ἐλαίου ἢ οἴνου ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.
φρ. Τοῖν ἔβγαναν σὰν τοὺν πουντ'κὸ ἀπ' τ' β'τίνα (τὸν συν-
έλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐπὶ μοιχείᾳ) Ἀράχ. || Παροιμ. Μὲ
τὴν βυτίνα πό' χει στᾶρι μὴν τὰ ἄλῃς (μὴ ἔριξε πρὸς ἐκεί-
νους, τῶν ὁποίων πάντοτε ἔχεις τὴν ἀνάγκην) Ἰκαρ. Μ'λᾶ
τὸ ὁ κόλος τοῦ β'τίνας (ἐπὶ τῶν ἐπεμβαίνόντων εἰς ζη-
τήματα, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἐκφέρουν γνώ-
μην) Σκῦρ. Σὰν ἡκάναν οὐλα τὰ μαμούδια μέλ', ἦθιλα νὰ
ῥου τοῖ γὼ μὲ β'τίνα (ἐπὶ τῶν ἀνικάνων νὰ ἐπιτελέσουν
τι) Λέσβ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπον Βυτίνα
Πελοπ. (Ἀρχαδ.) Βυτίνας Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Β'τίνα Σκῦρ.

βυτινάρα ἡ, Ρόδ. βυτ'νάρα Σκῦρ. βουτ'νάρα
Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυτινάρι κατὰ τύπον μεγεθ.

Πήλινον ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ἀλιπάστων. Συνών.
πασπαλοβυτινάρα.

βυτιναράκι τό, Ρόδ. βυτ'ναράκι Σκῦρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βυτινάρι διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -άκι.

Βυτινίτσα, ὁ ἰδ.

βυτινάρι τό, Πελοπ. (Βρέσθ. Οἶν.) Ρόδ. Χίος—Λεξ.
Βλαστ. 337 Δημητρ. βυτ'νάρι Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυτίνα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρι (I).

Πήλινον ἀγγεῖον. Συνών. στάμνα.

βυτίνη τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυτίνα.

Πιθοειδὲς πήλινον δοχεῖον πρὸς συντήρησιν τροφί-
μων, ὡς βουτύρου, μέλιτος κττ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ
τὸν τύπ. Βυτίνη Μακεδ. ἐξ ἐγγράφου τοῦ ἔτους 1798.

βυτινιάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυτίνα.

Τοποθετῶ τι ἐντὸς τῆς βυτίνας ἢ εἰς τὴν ἄλμην ἐντὸς
οἰουδήποτε δοχείου: Ἐβυτινιάσα τὸν προσφᾶ ἔς τὸ δήλινο
(προσφᾶς=μυζήθρα).

βυτινίτσα ἡ, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυτίνα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίτσα.

Μικρὴ πήλινη ὑδρία πρὸς μεταφορὰν ὕδατος. Συνών.
βυτιναράκι, σταμνάκι.

